

Egy óra

Megtettem minden szükséges előkészületet.

A fiók mélyéről előkotortam egy tiszta fehér papírlapot (sikerült találni olyat, ami nem volt gyűrött vagy maszatos), kerítettem két-három golyóstollat (valamelyik csak ír), odakészítettem egy csésze teát, és amikor mindez együtt volt, letettem magam elé Vekkert az asztalra.

– Ide hallgass – mondtam neki nagy komolyan, hogy érezze a dolog súlyát. – Akad itt valami, amiben segítened kell.

Vekker régi vágású, számlapos-mutatós, kerekképű óra, piros, akár a tűzcsapok. Egykedvű ketyegéssel várt.

– Az időről készülök írni – folytattam, hogy megnyerjem az ügynek. – Gondoltam, érdekel a dolog. Tudod, hogy állandóan rohanok, sohasem érem utol magamat, és ez határidős feladat. Segítesz? Egy óra alatt megvolnék vele, de most annyi időm sincs.

Nagy levegőt vettem, szúrósan néztem Vekkerre, mert tudtam, most jön a neheze.

– Szeretném – mondtam neki –, ha fognád magad, és egy óráig egyhelyben járnál. Így nem csúsznánk ki a határidőből, és elkészülnék.

– Mi az a határidő? – érdeklődött Vekker.

– Te ne tudnád, mi a határidő? – kérdeztem kissé bosszúsan. – Te, egy sokat látott, javakorabeli időmérő szerkezet?

– Az valami olyan – mélyzott Vekker –, mint egy sötét és szűk zsák?

Hökkenet néztem rá.

– Nem jársz messze az igazságtól – bólintottam.

– Ezt hogyan okoskodtad ki?

– Kényelmetlenül emlegetted, és azt mondtad, ki lehet csúszni belőle. De azt nem értem, hogy ha kellemetlen a határidő, miért nem akarsz megszabadulni a szorításától?

– Jó, legyen zsák – mondtam neki. – De ne mondd, hogy *valójában* nem tudod, mi az.

– Sajnos, sejtelmem sincs – felelte Vekker olyan hangon, hogy tudtam: ha volna keze, most tanácstalanul széttárná. – Én csak egy javakorabeli időmérő szerkezet vagyok, ahogy az imént mondtad, és csakis egyféle időt ismerek, mégpedig azt, amit mérek: a mechanikus időt. Tik-tak.

– Nincs is másmilyen idő – mérgelődtem. – Egy nap az huszonnégy óra, egy órában hatvan perc zörög, egy percben hatvan kis másodperc tipeg, épp ezért fordultam hozzád: hogy adj nekem egyet a huszonnégyből. Régi ismeretségünk kedvéért.

– Ó, ez nem ilyen egyszerű – mélyzott Vekker. – Nem csak egyféle idő van. A mechanikus, amelynek én, ha szabad így mondanom, szakavatott ismerője vagyok, csak egy a sok közül, és nem is a legrégebbi. Alig néhány száz éve ötlöttétek ki, addig igazából nem is létezett. Csak elképzélésként. Ezen kívül ott van még a növények komótosabban zajló ideje, az évszázados tölgyek lassú növekedése diktálta idő, amit semmi értelme percekre bontogatni. Vagy az egerek gyorsan futó ideje, amit szapora kis szívverésük és rágcsálásuk ritmusa diktál. Aztán ott a Hold-szabta idő, amit például a tengerek követnek az apály és dagály váltakozásával, az óceánok lassú lélegzete. De más planétákon máshogyan telik az idő, egy nap lehet egy hónap, sőt, a Merkúron, ami nem forog a tengelye körül, tudtommal nincs is olyan, hogy „egy nap”. Az idő itt a Földön sem egyvalami, sok apró fogaskerékből áll össze, az élőlények ezernyi apró idejéből. És itt van végül a te időd: ha akarsz, ebből ajándékozhatasz magadnak egy órát.

– Akkor hát nem tudsz egy óráig sem egyhelyben járni – mondtam csalódottan.

– Egy óra mindig egyhelyben jár – kacsintott Vekker. – Nézd, csak: már el is készültél.

NACSINÁK GERGELY ANDRÁS